

Veľkonočná nedeľa 2 2024

AI Keď som slúžil v Česku, istý farník sa mi sťažoval, že deti z istej katolíckej rodiny ho niekoľkokrát nepozdravili, aj keď ho poznajú. On deti poznal a poznal aj ich rodičov. Preto som opáčil otázkou: „A čo ste s tým urobili?“ „Ja nič, to máte otče vy učiť v náboženstve, to má škola vychovávať, to je zodpovednosť rodičov.“ Ešte raz som opáčil: „Čo ste v tej veci urobili vy?“ Opäť odpovedal: „Rodičia a škola.“ Spýtal som sa teda tretí raz: „Napomínať hriešnikov je skutkom duchovného milosrdenstva - naposledy sa pýtam: čo ste v tej veci urobili?“ Nevypovedaná odpoveď bola nad slnko jasnejšie - nič. Strach. Viera, ktorá zostala za dverami.

KE Dnešné evanjelium konštatuje, že učeníci boli zatvorení zo strachu pred Židmi. Bolo tam desať učeníkov, ktorí boli nielen zatvorení, ale tiež uzavretí do svojho strachu. Verili, ale...

DI Bola to však viera ešte veľmi nedokonalá, počiatková, nestabilná. Jedenástym učeníkom bol Tomáš. Jemu dáva kresťanská tradícia prívlastok "neveriaci". Vo učeníkoch je teda spolu viera aj nevier, oboje za zatvorenými dverami strachu. Viera za zatvorenými dverami. Konštatovanie, ktoré je vhodné na zamyslenie. Mária Magdaléna videla Pána a išla to oznámiť učeníkom. Ona vydala svedectvo verejne. Učeníci sa síce neskôr chvália pred Tomášom, že videli Pána, ale ani bratom, ani širšej verejnosti nič neoznamujú. Boja sa Židov, boja sa zloby sveta, boja sa odmietnutia, boja sa smrti. Videli zlobu pri Ježišovom mučení a teraz majú strach. Ježiš k nim prichádza cez zatvorené dvere a zdraví ich: "Pokoj vám". Evanjelista Ján tento pozdrav v dnešnom úryvku opakuje tri krát. Je to dôležitý pozdrav, ktorý si vymieňali len dôverní priateľmi a ľudia navzájom blízki. Ježiš už pozdravom naznačuje, že nebude robiť učeníkom výčitky a obžaloby kvôli ich správaniu. Má dosť trpezlivosti, aby v nich postupne budoval živú vieru, ktorá sa po zoslaní Ducha Svätého premení vo vieru tak silnú, že im dá odvahu denne svedčiť a nakoniec vydať za neho krvavé svedectvo.

PAR Viera za zatvorenými dverami našich kostolov a domovov. Nie je aj naša viera podobná viere učeníkov pred zoslaním Ducha Svätého? Nemáme aj my strach ísť s našou vierou do sveta a svedčiť o Bohu, Ježišovi, Cirkvi a evanjeliu? Nemáme aj my strach pred svetom preto, že sme niekedy zakúsili jeho zaslepenosť, zlobu a výsmech? Môžeme so sv. Pavlom povedať: "Ja sa za evanjelium nehanbím" (Rim 1, 16)? Alebo sa za evanjelium hanbíme a neveríme v silu, ktorú v sebe skrýva? Viera za zatvorenými dverami. Za zatvorenými dverami dokážeme byť prezidentmi, pápežmi, múdrejší nad všetkých učencov, ale len za zatvorenými dverami. Keď prejdeme cez tieto dvere do okolitého sveta, tak sa bojíme alebo sa pridáme k spokojnej mase, ktorá nemá chuť niečo meniť. A tak sa stále nachádzame za zatvorenými dverami. Chýba nám evanjeliová odvaha. V anonymite nie sme schopní ani

hovoríť a svedčiť o Ježišovi pred svetom, ani brániť našu Cirkev, keď ju často jej nepriatelia hanobia.

MY Wilhelm Busch opisuje udalosť, ktorá sa stala v Nemecku okolo roku 1925. Bolo tam veľké zhromaždenie. Istý učenec tam dve hodiny dokazoval, že Boh neexistuje. Prezentoval všetku svoju múdrosť. Miestnosť bola plná ľudí. Keď rečník po dvoch hodinách skončil, nastal čas na diskusiu. Nikto nemal odvahu vystúpiť a odporovať mu. Až na jednu starú babičku. Babička prišla dopredu, postavila sa za rečnícky pult a začala: "Pán rečník, dve hodiny ste hovorili o svojej neviere. Dovoľte mi hovoriť pár minút o mojej viere. Chcela by som vám povedať, čo pre mňa urobil môj Pán, môj nebeský Otec. Keď som bola mladá, v bani sa môjmu manželovi stalo nešťastie. Priniesli mi ho domov mŕtveho. Zostala som sama s tromi malými deťmi. Keď som stála nad manželovou mŕtvou, bola som zúfalá. A predsa - Boh ma začal utešovať tak, ako by to nedokázal žiadny človek." Potom sa stará pani obrátila k rečníkovi a pokračovala: "Nikdy ma Boh nesklamal ani neopustil. Mali sme veľa ťažkostí, ale On nás nikdy neopustil v núdzi. Dal mi istú nádej na večný život. Keď raz zavriem oči, prebudím sa v nebi, pretože patrím Ježišovi. On to všetko urobil pre mňa. A teraz sa vás pýtam, pán rečník: Čo pre vás urobila vaša nevier?" Rečník vstal, poklepal babičku po pleci a dosť povýšenecky povedal: "Ach, nechceme brať vieru takejto starej žene. Pre starých ľudí je viera celkom užitočná." Babička však jeho slová rázne odmietla a povedala: "Nie, nie! Položila som vám otázku a chcem počuť od vás jasnú odpoveď." Vtedy rečník upadol do rozpakov a nezmohol sa na slovo. Babička bola tá žena, ktorá prijala ducha pokoja, pravdy a odvahy.

ADE Ďakujeme a prosíme o ducha odvahy, aby sme dokázali svedčiť o Kristovi slovom aj skutočným kresťanským životom - stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto nás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je v nás. Robme to však skromne, s bážňou, pokojom a s dobrým svedomím. Amen